

Khalid Boudou

**PIZZA
MAFFIA
SLAAT
DOOR**

moon

Knalhard op de pitbull

‘Je hoeft echt niet meer bang te zijn, ik ben er nu en ik zal je veilig thuisbrengen!’

‘*Please*, Slipper! Rustig rijden!’ riep Ziad en hij trok zijn armen strakker om mijn middel.

‘Niet bang zijn, bro. Wat is er gebeurd? Wat willen die mensen van je?!’

‘Is Ziad alweer niet met je meegekomen?’ had ik zo’n anderhalfuur ervoor wat bezorgd aan Baschier gevraagd.

Hij haalde zijn schouders op en nam een grote hap uit een appel. ‘Ik weet niet, Slipper,’ zei hij met volle mond. ‘Ik heb hem een appje gestuurd, maar hij reageert niet. Normaal zegt hij: “Ik ben bij familie”, maar nu helemaal niks.’

‘Kom, Slipper, ik heb een berg ijsbergsla nodig, laat Ziad zijn ding doen,’ onderbrak Haas het gesprek. ‘Je hoeft niet altijd zo met die jongen bezig te zijn. Ziad is geen kind meer en hij zal wel gewoon op de buitenplaats van het azc aan het voetballen zijn.’

Maar ik had nog maar twee kroppen sla in fijne reepjes gehakt, of mijn telefoon ging af. Ziad en vette paniek aan mijn oor.

‘Slipper, vriend, help me, please!’ Ik herkende hem zowat niet, zijn stem klonk angstig, hij sprak chaotisch en klonk vooral heel erg vreemd.

‘Ik ben bij de speeltuin. Ik wil niet dood!’

‘Wie wil jou doodmaken? Toch niet diezelfde gasten als op mijn schoolfeest? Blijf rustig, vertel me wat er aan de hand is.’

‘Snel! Kom snel!’

‘Welke speeltuin?’

‘Grote speeltuin. Niet ver van asielzoekerscentrum. Achter park!’ En toen plots, pats, was het contact weg.

‘Ziad! Ziad!’

Ik riep snel Haas erbij en met Google Maps zochten we naar een speeltuin achter een park, en niet al te ver van het asielzoekerscentrum.

‘Dat is ’m,’ zei Haas en hij wees naar het speldje op de kaart, op ongeveer drie kilometer afstand van het azc. ‘Dat is de plek. Moet wel.’

‘Geef me je motorsleutels,’ zei ik dwingend. ‘Please Haas, je motorsleutels!’

Hij deed een stap opzij en keek of hij het dak van Melodia zag branden. ‘Heb je soms een gat in je hoofd, Slipper?’

‘Please Haas! Geef me je motorsleutels. Je weet dat ik kan rijden. Ik doe een helm op. Please, geef me snel je sleutels. Ze zijn hem daar echt, serieus dus, aan het doodvermoorden.’

‘Rustig! Loop niet zo te tetteren, Slipper! Mijn hoofd is als een emmer tomatenpuree vandaag, zo slecht geslapen, problemen met een levering en...’

‘Ik meen het, baas Haas. Ik hoorde aan zijn stem dat er echt... echt iets goed fout zit! Ik voel het ook, met mijn hart, met mijn buik, serieus, echt met alles. Ze zijn hem daar aan het killen. Hoe moet ik hem meedragen op een scooter, als er echt wat met hem is? Ik heb toch geen ruimte op de pizzascooter? Moet hij soms in of op een pizzakist?’

‘Dit is niet zo’n illegale straatrace! Je pakt gewoon de scooter,

Slipper! Ik bel de politie dat ze alvast die kant op moeten komen.'

'Please, Haas, geen blauw erbij nu... Die komen sowieso te laat. Serieus! Er gebeurt niks, ik zweer het! Die fout maak ik echt niet nog een keer.'

'Broer, doe nou eens rustig, zeg ik toch?!' Haas wreef over zijn voorhoofd, knipperde met zijn ogen, zuchtte in zijn gevouwen handen en zei daarna hoofdschuddend: 'Wat moet ik toch met jou, Slipper?'

Toch gaf hij zich gewonnen. Hij trok twee helmen en de motorsleutels uit zijn kast en drukte ze hard in mijn handen. 'Als de politie je snapt en mijn motor van je afpakt, weet je wel wat ik met je ga doen,' waarschuwde hij. 'En je legt het je moeder en je begeleidster dan zelf maar uit!'

'Komt goed, baas Haas. Ik weet nu wat ik doe.'

'Tuurlijk, jij weet altijd goed wat je doet!' sprak hij sarcastisch en hij drukte aan de binnenkant van beide helmen op een knopje. 'Zit een ingebouwde headset in. Voor als je onderweg samen een liedje wilt zingen of zoiets. Haal die jongen snel op en geen domme acties, Slipper!'

'Super, baas Haas! En maak je niet druk. Komt zeker goed. *Challa!*'

Vlak voor de schommels stond een grote groep mensen wild te gebaren, en ze schreeuwden hard naar iets of iemand op de grond. Vlak voor het gras zette ik de motor op de standaard en rende eropaf. En daar lag hij dus, in het gras. Midden in een boksring van gare, kwade *sjappies*. Ziad. Alsof hij buikkramp had of zo, met zijn armen gekruist op zijn buik.

Een niet zo grote sjappie met een skippybalbuik en een iets te strak wit shirt aan met de tekst MR. NICE GUY, stond over hem heen gebogen.

‘Je mot zulke dinge hier nie doen!’ schreeuwde hij. ‘Snapte gij da dan niet! Da motte gij hier dus niet doen!’ En die gek trapte Ziad zo *baf*hard tegen zijn armen. En nog een keer *baf*! Hij was echt *duivel* en Ziad was nu zijn boksbal.

‘Hey, wat doe je? Gast! Doe normaal!’ riep ik. ‘Rustig aan, man! Wat doe je? Je trapt hem nog dood!’ Ik was best bang, maar besloot er dan toch hardcore tussen te springen. Ik pakte die gast bij zijn spekarm en trok hem hard opzij.

‘Wie bende gij dan!?’ vroeg hij met een kwaad gezicht. Hij stond met de vuisten klaar. ‘Witte gij dan nie wa hij gedaan heeft?! Hette gij dan nergens gehoord of geleze wa hij hier in de buurt uitspookt?!’ Hij gaf me een harde duw en stak zijn hakblok van een kin uitdagend naar voren.

Iets in mij zei dat ik erop moest knallen. Alles *kapoet*maken, zoals Baschier altijd zegt. Gelukkig hield ik me in. Sowieso moest ik hier niet de held gaan spelen, anders zouden we hier beiden verscheurd worden en onder de grond geveegd. Dan was alles zeker klaar.

‘Buurtpolitie in burger,’ blufte ik dus maar. ‘Er is gebeld! Buurtpolitie! Maakt u de weg vrij! Kom! Allemaal aan de kant!’

Ik riep het hard, snel en vooral heel erg zeker. ‘Allemaal afstand houden! Laten we vooral allemaal netjes meewerken.’ Het kwam zo rap en nogal overtuigend uit mijn mond, dat de boel daar toch even op tilt ging.

Ik kende zulke buurtjes, uit mijn foute zigzagperiode, zeg maar. *Iba-esch*, *skotoe*, popo, blauw of gewoon politie... daar waren ze hier zowat de hele dag mee bezig. *Zijn de blauwen in de buurt? Waar zijn ze? Met hoeveel? Wie is opgepakt?* Het hielp ook dat ik best een lange gast ben, met een lage stem. En ik had mijn helm op, dus niemand die echt goed kon zien hoe oud ik was. Hoe dan ook, door die verwarring en zo had ik even de tijd om

Ziad omhoog te trekken. ‘Opstaan, Ziad. *Yalla*, vriend, *sahbi*, kom, snel!’ Maar de sterk zwetende Ziad was verdomd traag. Met zijn arm om mijn nek moest ik hem zowat naar de motor slepen. Ik zag nu de schrammen op zijn ellebogen, die grote krassen in zijn nek en de paarse vlek onder zijn oog. Gelukkig was hij niet zo zwaar. Als het Baschier was geweest, had ik zeker mijn rug gebroken. Snel hielp ik hem achter op de motor.

‘Ik ben echt bang,’ fluisterde hij.

‘Ik ook, Ziad. Maar blijf rustig, dan komt het zeker goed. Ik cross je snel weg van deze gare stortplaats. Hou je vast.’ Ik had de andere helm nog niet aan Ziad gegeven, of ik hoorde een vrouw schreeuwen: ‘Kijk dan die motor! Die is ech nie van de blauwen hoor!’

Een golf van spanning schoot door mijn lichaam, ik voelde de actie komen en maakte mijn hoofd alvast ready. Ik telde tot vier en dacht aan die oude rap van Clyde Carson. Vanaf het moment dat Haas mij die liet horen, is die niet meer uit mijn hoofd gegaan.

*Slow down, you know you can't catch me
I move too fast on the gas, don't chase me*

Ik sprong op de motor en draaide snel het stuur om.

‘Moven! Weg daar,’ waarschuwde ik wat kleine jongens, die mij brutaal, met gespreide armen, probeerden te blokkeren. Ik liet de motor brullen, draaide met het achterwiel nog wat gras uit de grond en croste met een flinke boog om ze heen. Snel, snel, weg. Challa!

Bochtje om, in de richting van een van de smalle straatjes, waar ik eindelijk wat meer gas kon blazen. Dóór, dóór en dóór!

‘*Easy!*’ riep Ziad.

‘Ziad, please?! Niet bang zijn!’ Zijn trillende stem kwam hard via de headset binnen. *Wajoow*, altijd stress! ‘Check je voeten, Ziad. Hou je vast!’

‘Ik ben bang!’

‘Niet bang zijn. Je zit op de motor en ik race als de beste!’

‘Heb jij een motorrijbewijs? Kun jij motorrijden?’

‘*Kifesch*, Ziad?! Heb ik je net achter op een rollator gezet dan? Hou je mond en rustig blijven!’

Gas, blazen, gas, meer gas! De adrenaline schoot door mijn lichaam, tornado in mijn hoofd, Slipper de tripper!

We crosten door Molenbroek, een chaoswijk met kleine huisjes met van die grote voortuinen vol mishandelde fietsen, verlaten boodschappenkarretjes, kratten bier, opgestapelde kapotte apparaten en andere shit. Eén groot dumpparadijs was het, serieus. Met smalle straatjes die ook nog eens vol stonden met brede sjappie-auto’s. Opletten geblazen dus, als je jezelf niet te pletter wilde rijden.

En dan kwam de angst voor de popo’s er nog bij. Ik wist dat ik nu te veel aandacht trok en had echt alle geluk van het universum nodig om ze niet tegen te komen. Dankzij hulp van Haas was ik nu op de goede weg. De grote boete voor mijn verleden aan het opruimen. Ik kwam mijn afspraken met de reclassering na en mijn moeder was al wat meer chill tegen mij, maar een fout... een verdomde uitglijder en ik kon weer ‘sorry, meneer de rechter’ gaan zeggen en helemaal opnieuw beginnen. Dan was het zeker finito.

Ik keek achterom, met de gedachte dat ik me helemaal los had gereden, en nam wat gas terug, zodat Ziad wat rustiger kon worden. En ook kon ik zo wat beter om mij heen kijken waar ik ongeveer was, want alles leek daar op elkaar. Maar de grote

film moest toen nog beginnen. ‘Hoend! Hoend!’ riep Ziad en hij begon wild naar voren te wijzen.

‘Rustig, Ziad!’

‘Hoend op de grond.’

‘Ziad! Kom op, man. Waar hond? Rustig. Please!’

Maar echt serieus, iets verderop sprong nu een beer van een hond de weg op. En wat sjappies, in trainingspakken en op slippers, stonden achter een hek dat monster op te fokken.

‘Forrrrrrt Barney! Pak ze! Hop! Bijt maar kapot, pak die verkrachter! Goed zo, jongen! Pak maar!’ Hij kon nu elk moment omhoog jumpen om zich in mijn dunne nek of die van Ziad vast te bijten. En dus nam ik wat risico in die krappe ruimte en trok ik de motor snel weer door, croste om het beest heen. Zweet liep onder mijn helm over mijn gezicht.

‘Hoend!’

‘Kalm! Ziad, please doe rustig!’

Die turbohond bleef maar plakken. Ik trok dus door, iets te snel, waardoor ik mijn best moest doen om de wielen recht op de weg te houden. En zo kon het dus gebeuren dat waar ik zo... zo bang voor was. Nee, niet de popo’s... misschien wel erger, serieus, echt. De nieuwe motor van Haas, die prachtige diepzwarte, agressieve terminator, die Kawasaki Ninja, waar Zara-boy zo vaak over liep op te scheppen. ‘Mijn Ninja-Warrior!’ Niet eens zo hard ging ik erlangs, maar toch, doordat ik iets te veel naar rechts draaide, gleed de voorvork over een spatbord van een oude BMW.

‘Rustig!’ gilde Ziad.

‘Serieus, Ziad. Haas gaat me killen!’

‘Wat?’

De motor schommelde even, chaos in mijn hoofd... Afremmen om niet onderuit te gaan, en dan de motor weer op snelheid brengen. ‘Fock! Wat doe je!’ Een of andere gek reed zomaar

van de parkeerplaats en blokkeerde mij. Weer afremmen. En zo kwam die pitbull, met een lap tong uit zijn lekkende bek, wel heel dicht bij het onderbeen van Ziad.

‘Trappen Ziad, trap hem!’ riep ik.

‘Wat?’

‘Schop die hond!’

‘Wat?’

‘Serieus, Ziad, jongen?! Schop die hond, Ziad! Please! Schop. Kick ’m!’

Ziad hoorde mij niet. Hij hoorde echt niets meer, helemaal kapot en verdoofd door de angst. Ik moest het dus zelf doen, al durfde ik niet echt... en serieus, ik heb dus ook een groot hart voor dieren, wollah echt. Zo was ik gek op Bolo, de labrador van oom Tom, maar dat was een lief en trouw beest, niet een die je benen eraf wilde trekken.

Dus trok ik het stuur snel wat naar rechts, weer echt rakelings langs een autospiegel. Daardoor had ik ruimte om de motor in een slip te gooien en een draai naar voren te maken. En zo bracht ik de ninja van Haas gillend vlak voor wilde Barney tot stilstand. En toen die reflex... een harde kick op zijn dikke kop, *baf!* Hard met de punt van mijn Nike Air Force. Eerlijk, had de dierenbescherming gezien hoe hard ik hem knalde, zouden ze mij sowieso levenslang opsluiten in een hondenhok. En ergens vond ik het echt zielig voor dat beest, maar soms moest je dus een mug doodslaan om goed te kunnen slapen, zoals Maria dat een keer mooi tegen mij zei.

De hond vloog met een jankend geluid tegen een geparkeerde auto.

‘Barney!’ hoorde ik achter mij een vrouw gillen. ‘Barney!’

Met een monsterlijk geluid uit de motor trok ik in high speed door. Dóór, dóór en verder

dóór. *I move too fast on the gas, don't chase me.*

Pas toen we over de brug waren, richting Noord, waar Melodia stond, durfde ik even te stoppen. Mijn hele lijf flipperde van de adrenaline, ik was duizelig en mijn handen trilden. Ik trok de helm van mijn bezwete kop, haalde een hand door mijn haar en staarde hoofdschuddend naar het voorwiel. Zelfs een blinde kon zien dat een van de poten van de voorvork, waar het wiel dus aan vastzat, lichtjes was gebogen. Haas zou me afmaken en me daarna ontslaan, wist ik nu zeker. Ik had het dan toch weer verpest. Snel verstopte ik mijn teleurstelling achter een masker en keek met een big smile achterom.

‘Ziad!’ riep ik vrolijk. ‘Gouden medaille! Slipper heeft de race gewonnen! Wees niet bang. Je bent safe nu! Bijna bij Melodia!’

Ziad zweeg. Hij zat er echt verslagen bij. Hij keek mij aan alsof een rechter hem zojuist tot levenslang had veroordeeld. Hij wreef over zijn neus en keek omhoog naar de heldere lucht. Hij nam een hap uit de lucht en zei zacht: ‘*Problem, slipper. Groot probleem.*’